

Καλοκαίρι 1949. Ο 24χρονος Ηλίας Μεταλλίδης παραλαμβάνει δύο μεταλλεία ανδρείας του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας για τον ηρωισμό που επέδειξε στις μάχες στο Κάντσικο (Δροσοπηγή) και Πατώματα του Γράμμου.

Σήμερα, 14/6/2017, στις 10 το πρωί, έφυγε από τη ζωή ο Ηλίας Μεταλλίδης. Η σορός του θα βρίσκεται αύριο στην οικία του στην Πολίχνη Θεσσαλονίκης. Σύμφωνα με την επιθυμία του, θα ταφεί με πολιτική κηδεία στο χωριό του. Η πολιτική κηδεία θα γίνει αύριο, 15/6/2017, στις 5.00 το απόγευμα, στο νεκροταφείο της Ξηρόβρυσης Ν. Κιλκίς. Θα ακολουθήσει καφές στο πολιτιστικό κέντρο της Ξηρόβρυσης, στο χώρο του μνημείου του ολοκαυτώματος του χωριού.

Οι οικείοι του

Ο Ηλίας Μεταλλίδης γεννήθηκε το 1925 στην ανταρτομάνα και μαρτυρική Ξηρόβρυση του νομού Κιλκίς.

Το 1943 έγινε μέλος του ΚΚΕ και της ΕΠΟΝ.

Λόγω της δράσης του, συνελήφθη από τους Γερμανούς κατακτητές. Κρατήθηκε για μήνες ως μελλοθάνατος στις φυλακές Παύλου Μελά της Θεσσαλονίκης. Πολυμήχανος και παράτολμος,

κατάφερε να δραπετεύσει και να γλιτώσει από τις ριπές του γερμανού φρουρού!

Συνέχισε τη δράση του μέσα από τις γραμμές του ΕΛΑΣ πολεμώντας τους κατακτητές και τους δοσίλογους. Ένας από δαύτους, κατά τη διάρκεια αποτυχημένης απόπειρας εκτέλεσής του σε εφαρμογή απόφασης του ΚΚΕ, πυροβολώντας τον τόν τραυμάτισε στο χέρι.

Με την απελευθέρωση, συμμετέσχε στη μάχη του Κιλκίς μεταξύ δυνάμεων του ΕΛΑΣ και των ελλήνων δοσιλόγων.

Μετά τη Βάρκιζα κυνηγήθηκε ως «ποινικός» και βγήκε στην παρανομία.

Έπειτα από σύντομη παραμονή στο στρατόπεδο Μπούλκες της Γιουγκοσλαβίας, το Σεπτέμβρη του 1946 εντάχτηκε στις δυνάμεις του ΔΣΕ. Για πάνω από δύο χρόνια πολέμησε στην Κεντρική Μακεδονία στα βουνά Κρούσια και Μπέλλες, αλλά και στα μετόπισθεν του μοναρχοφασιστικού στρατού, από τα Κερδύλια ως το Παγγαίο και από το Χολομώντα ως τον Άθω. Με μια μικρή αναπηρία στο πόδι λόγω βαρύτατου τραυματισμού από έκρηξη νάρκης, αλλά πολύπειρο στον πόλεμο και αποφασισμένο «σήμερα ζω – αύριο πεθαίνω», τον βρίσκει το τέλος του 1948 στο Γράμμο- Βίτσι. Εκεί αναδείχθηκε από ομαδάρχη σε λοχαγό του ΔΣΕ. Τιμήθηκε με δύο μετάλλια ανδρείας για τη συμμετοχή του στις μάχες στο Κάντσικο (Δροσοπηγή) και στα Πατώματα του Γράμμου. Κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου τραυματίστηκε συνολικά τέσσερις φορές!

Βρέθηκε πρόσφυγας στην Σοβιετική Ένωση. Παντρεύτηκε την Παναγιώτα Βαρτανίδου με την οποία αποκτήσανε δύο παιδιά, το Νίκο και τον Κώστα. Στην πολιτική προσφυγιά υπέστη τον έκτο τραυματισμό του, αυτή τη φορά από την σοβιετική αστυνομία. Διαγράφηκε μετά από την ανατροπή της επαναστατικής κατεύθυνσης στο ΚΚΕ από την 6η Ολομέλεια του κόμματος. Συνέχισε να αγωνίζεται μέσα από τους κόλπους του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος (μαρξιστές - λενινιστές της Τασκένδης, ΕΚΚΕ, Μ-Λ ΚΚΕ), ενώ μέχρι το τέλος της ζωής του παρέμεινε πιστός στα επαναστατικά ιδανικά.

Μια ζωή γεμάτη αγώνες.

Δείτε **εδώ** το ντοκιμαντέρ “Γεια σας και καλή αντάμωση ως νικητές!” με αφηγήσεις του Ηλία Μεταλλίδη για τη δράση του ΔΣΕ στο Γράμμο και το Βίτσι το 1949.

Δημοσιεύουμε επίσης κείμενο του Ηλία Μεταλλίδη του 2007 με τίτλο «Πώς θέλω μετά θανάτου να είμαι». Τελευταία, είχε συμφωνήσει με τους οικείους του, λόγω των ανυπέρβλητων δυσκολιών που παρουσιάστηκαν, να μην αποτεφρωθεί η σωρός του, αλλά να

ταφεί.

Πώς θέλω μετά θανάτου να είμαι

Δεν θέλω εγώ το μνήμα μου βαθιά στης γης την σκοτεινή αγκαλιά.

Δεν θέλω εγώ το μνήμα μου κάτω από τα μουντά και τα λερά σεντόνια της στεριάς, που κρύβουν τις ασχήμιες μαζί με τις βρομιές της.

Δεν θέλω πλάκες βαριές επάνω μου, μάρμαρα και τσιμέντα, ούτε πέτρινους σταυρούς και πράσινα κλαδιά να μου πλακώνουν την καρδιά.

Ούτε και μνήμα ακριβό και χρυσοστολισμένο για να θαυμάζουν οι περαστικοί και να χαίρονται οι δικοί μου συγγενείς για τη γενναιοδωρία τους και το κατόρθωμά τους. Θα αγαπώ τη φαμίλια, συγγενείς και φίλους, και ιδιαίτερα τους αγωνιστές επαναστάτες που με το όπλο στα χέρια τους έκαναν το καθήκον τους απέναντι στην πατρίδα για την απελευθέρωση του λαού από τους τρεις κατακτητές.

Δεν θέλω να έρχονται να κλαίνε, να θρηνούν, να δακρύζουν και να ανάβουν κεριά. Θέλω όμως να έρθουν στο στερνό αντίο στον αγωνιστή τους που από μικρά του χρόνια μέχρι που έφυγε από τη ζωή έκανε το καθήκον του απέναντι στο λαό του.

Δεν θέλω τα μεγαλύτερα της γης τα πιο σιχαμερά θεριά που μύρια θα πλακώσουν επάνω στο κουφάρι μου να καταβροχθίσουν το κορμί μου.

Ακόμα, δεν με νοιάζουν οι συνήθειες, τα ήθη και τα έθιμα, μα ούτε κι εκκλησίες, ούτε και ο κόσμος τι θα πει.

Κανείς δεν έχει πάνω δικαίωμα, ούτε εξουσία, ούτε και είναι κτήμα κανενός το άψυχο κορμί μου.

Εγώ θέλω να είμαι ο άρχοντας που θα του δώσω λύση.

Το κουφάρι μου δεν το θέλω στα Τάρταρα, στον Άδη, αλλά πάνω ψηλά στον ουρανό μαζί με τον αέρα.

Κανένας πλάστης μα ούτε κανένας πηλοποιός δεν έπλασε το κορμί μου. Δεν είμαι

από χώμα εγώ της γης και ούτε της ανήκω.

Είμαι από νάτριο, από άνθρακα, οξυγόνο, υδρογόνο, ήλιο και άλλα πολλά άγνωστα και γνωστά στοιχεία και υλικά.

Αυτά, άλλα τα δανείζεται να γίνει ο άνθρωπος, και τα άλλα ζωντανά της.

Ποτέ της δεν τα ξεπουλά μα ούτε τα δωρίζει, τα δίνει μόνο δανεικά για να τα ξαναπάρει.

Απ' όλα τούτα είμαι εγώ, και όχι από χώμα.

Γι' αυτό θερμοπαρακαλώ σαν έρθει η ώρα που ανθίζουν τα δέντρα και χαίρεται η φύση, τη 'βλογημένη αδερφή τη φλόγα να φωνάξετε, εσείς δικοί μου και φίλοι, να λύσει το κουφάρι μου.

Να κάψει τα κομμάτια του και όλα τα σωθικά μου.

Να γίνω καπνός στον ουρανό και πάχνη στον αέρα, να τρέχω με τον άνεμο ψηλά στα κορφοβούνια, στις ολοπράσινες πλαγιές και στα βαθιά λαγκάδια.

Να συναντηθώ με τις δεντροκορυφές, να παίξω με τα φύλλα και να παρηγορώ τα μαύρα κυπαρίσσια.

Θέλω σε κίνηση να βρίσκομαι και να γυρνώ αιώνια.

Να φεύγω όπως φεύγουνε τα' ανάλαφρα μπαλόνια και όχι μνήμα βρόμικο μπηγμένο μεσ' στο χώμα.

Αυτός θα είμαι μετά θανάτου.

Ηλίας Μεταλλίδης